

Arrest

nr. 78 484 van 30 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van respectievelijk Belgische en Thaise nationaliteit te zijn, op 5 januari 2012 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 december 2011 tot weigering van afgifte van een visum-gezinshereniging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 januari 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. THIJS, die *loco* advocaat M. COOLS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster is op 3 augustus 2011 gehuwd met de heer B.P. van Belgische nationaliteit.

Op 10 augustus 2011 dient verzoekster een aanvraag in voor een visum gezinshereniging.

Op 6 december 2011 wordt de afgifte van het visum geweigerd. Deze beslissing wordt op 23 december 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht en betreft de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“Commentaar: Op 10/08/2011 werd via de Belgische diplomatieke post in Manilla een visumaanvraag gezinshereniging ingediend op naam van K.N. (...), geboren op 05/09/1988, van Thaise nationaliteit, om haar echtgenoot in België, B.P. (...), geboren op (...), van Belgische nationaliteit, te vervoegen;

Overwegende dat artikel 27 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht stelt dat een buitenlandse authentieke akte in België erkend wordt zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 IPR-codex;

Overwegende dat volgens artikel 46 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht de voorwaarden voor de geldigheid van het huwelijk voor elk van de echtgenoten bepaald worden door het recht van de staat waarvan hij bij de voltrekking van het huwelijk de nationaliteit heeft;

Overwegende dat voor Belgische onderdanen, artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde.

Overwegende dat in het kader van de visumaanvraag en het administratieve dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken de volgende elementen gebleken zijn:

- *Er bestaat een leeftijdsverschil van 20 jaar tussen betrokkenen, waarbij de echtgenote jonger is.*
- *De heer B. P. was reeds 2 keer gehuwd:*
- *Op 05/07/1991 huwde de heer B.P. (...) met V.C. (...), geboren op (...), van Belgische nationaliteit. Op 13/03/1995 werd de echtscheiding tussen betrokkenen in het Rijksregister ingeschreven. Uit dit huwelijk werd een dochter geboren: B.B. (...).*
- *Op 23/12/2002 huwt de heer B.P. (...) met S.S. (...), geboren op (...), van Thaise origine. Betrokkenen woonden samen van 26/01/2003 tot 13/03/2010. Op 01/03/2011 werd de echtscheiding tussen betrokkenen in het Rijksregister ingeschreven.*
- *De heer B.P. (...) stond tijdens zijn huwelijk met S.S. (...) nog 4 keer garant (inclusief het nieuwe huwelijk aangegaan met mevrouw K.N. (...)) voor andere Thaise dames:*
- *F.M. (...), geboren op 29/02/1972, van Thaise nationaliteit. Deze vrouw diende op 13/07/2004 een visumaanvraag kort verblijf in. De heer B.P. (...) verklaarde dat betrokkene een vriendin was van zijn toenmalige echtgenote en dat betrokkenen haar beloofd hadden haar uit te nodigen in België voor een bezoek. Mevrouw F.M. (...) vroeg een visum kort verblijf aan voor 30 dagen. Op 09/09/2004 dienden mevrouw F.M. (...) een aankomstverklaring in bij de gemeente Lier. Uit een politieonderzoek dd 09/02/2005 bleek dat deze vrouw terug naar Thailand vertrokken is.*
- *P.M. (...), geboren op 14/04/1975, van Thaise nationaliteit. Deze vrouw diende op 04/05/2007 een aanvraag tot visum kort verblijf in. Wederom verklaarde betrokkene een vriendin te zijn van de toenmalige echtgenote van de heer B.P. (...). Deze aanvraag werd op 15/05/2007 geweigerd. Op 30/05/2008 diende mevrouw P.M. (...) opnieuw een aanvraag visum kort verblijf in met de heer V.D.B.M. (...), geboren op (...) van Belgische nationaliteit. Mevrouw P.M. (...) verklaarde aan de Belgische diplomatieke post dat betrokkene elkaar sinds 2007 kennen via tussenkomst van haar vriendin die in België woont. Bijgevolg kan geconcludeerd worden dat de heer B.P. (...) en de heer V.D.B.M. (...) elkaar kennen. Mevrouw P.M. (...) verblijft sinds 13/06/2009 te België en verkreeg verblijfsrecht te België op basis van haar samenwoning met de heer V.D.B.M. (...).*
- *A.P. (...), geboren op (...), van Thaise nationaliteit. Deze vrouw diende op 13/07/2009 een aanvraag tot visum kort verblijf in. Ook hier was de reden dat zij haar vriendin in België wenste te bezoeken en wederom stond de heer B.P. (...) garant. Bij de aanvraag tot visum kort verblijf waren de heer A.P. (...) en zijn toenmalige echtgenote aanwezig op de Belgische diplomatieke post. Mevrouw A.P. (...) kreeg een visum van ambtswege en diende op 16/09/2009 een aankomstverklaring in bij de gemeente Duffel. De heer B.P. (...) en zijn toenmalige partner waren echter toen woonachtig te Lier. Naar aanleiding van een politiecontrole op 30/11/2009 merken we uit het verslag op dat mevrouw A.P. (...) bij haar vriend woonde, de heer V.J. Aldus kan hier geconcludeerd worden dat de verklaring die door deze dame aan*

de Belgische diplomatieke post niet correct was en dat mevrouw A.P. (...) haar vriend kwam bezoeken en niet haar vriendin zoals zij beweerde,

- K.N. (...), geboren op (...), van Thaise nationaliteit. Op 13/09/2010 diende mevrouw K.N. (...) haar eerste aanvraag visum kort verblijf in waarbij de heer B.P. (...) garant stond. De heer B.P. (...) was toen nog gehuwd met mevrouw S.S. (...). Mevrouw K.N. (...) verklaarde toen in haar visumaanvraag dat betrokkenen elkaar leerden kennis op vakantie in 2009 en dat ze geen eigen inkomsten heeft. Er werden geen bewijzen van relatie voorgelegd. Deze eerste aanvraag werd op 11/10/2010 geweigerd. Op 29/12/2010 werd door mevrouw K.N. (...) een tweede aanvraag visum kort verblijf ingediend. Ook deze aanvraag visum kort verblijf werd geweigerd.

Betrokkenen huwden op 03/08/2011 te Thailand.

In de huwelijksregistratie wordt vermeld dat betrokkenen voorafgaand aan het huwelijk 2 jaar zouden samengewoond hebben. Echter kan hieraan getwijfeld worden: In 2009 woonde de heer B.P. (...) nog samen met mevrouw S.S. (...). De heer B.P. (...) legde loonfiches voor waaruit blijkt dat hij in 2010 een volledig jaar bij de firma 'B. (...) & zonen NV' te Duffel tewerkgesteld was even als in 2011. Aangezien de heer B.P. (...) in 2010 en 2011 tewerkgesteld was te België kunnen betrokkenen niet gedurende 2 jaar samengewoond hebben. Aldus kan getwijfeld worden aan de verklaring die betrokkenen gaven naar aanleiding van de huwelijks registratie.

Door de Belgische diplomatieke post werd op 10/08/2011 een interview afgenomen van mevrouw K.N. (...). Uit dit interview zijn volgende elementen gebleken:

Mevrouw K.N. (...) verklaart in het interview haar echtgenoot ontmoet te hebben op 14/07/2009.

Ten tijde van de ontmoeting was mevrouw K.N. (...) gerante van een restaurant en maakte ze met de heer B.P. (...) kennis toen de heer B.P. (...) met de tante van K.N. (...) kwam dineren. Echter verklaarde mevrouw bij haar eerste aanvraag visum gezinshereniging dat zij geen eigen inkomsten had en dat betrokkenen elkaar leerden kennen op vakantie. Beide verklaringen zijn tegenstrijdig en aldus kan getwijfeld worden aan de verklaringen van mevrouw K.N. (...).

De echtgenoot van deze tante is een vriend van de heer B.P. (...) aldus de verklaring van mevrouw K.N. (...).

" De genaamde A.P. (...) stelde betrokkenen voor. A.P. (...) was de persoon waarvoor de heer B.P. (...) reeds garant stond en die een bezoek wenste af te leggen aan haar vriendin S.S. (...), maar uiteindelijk in Duffel een aankomstverklaring aflegde waar zij bij haar vriend V.D.B. J. (...) verbleef.

Betrokkenen spreken Engels met elkaar.

" De heer B.P. (...) verbleef er bij de tante van mevrouw K.N. (...).

Mevrouw K.N. (...) kan slechts vermelden dat de ouders van de heer B.P. (...) overleden zijn. Verdere informatie zoals hoe deze personen noemden of waar zij woonden kan mevrouw K.N. (...) niet meedelen.

" Mevrouw K.N. (...) verklaart dat haar echtgenoot 4 broers heeft: Frank en Jan. Uit het Rijksregister van de heer B.L. (...) (vader van de heer B.P. (...)) blijkt echter dat er slechts 2 broers zijn, de genaamden B.Jozef. (...) en B. Joannes. (...).

" Betrokkenen zouden 5 keer samen doorgebracht hebben voor het huwelijk, aldus de verklaring van mevrouw K.N. (...) tijdens het interview. Bijgevolg kunnen betrokkenen ook geen 2 jaar samengewoond hebben zoals in de huwelijksregistratie wordt vermeld. Betrokkenen delen soms de kosten van het huishouden.

" Betrokkenen hebben geen gemeenschappelijke bankrekening. Er vond geen verloving plaats. Mevrouw K.N. (...) verklaart in het interview dat de organisatie 'Diamond Happy Tours Travel & Services' het huwelijk tussen betrokkenen organiseerde.

" Mevrouw K.N. (...) verklaart eveneens in het interview dat de getuigen volgende personen waren: N.K; (...), M.K. (...) en S.A. (...). Op de huwelijksregistratie vinden we echter volgende namen terug die als getuigen gehandtekend hebben: de heer A.M. (...) en de heer N.S. (...).

De Dienst Vreemdelingenzaken is op basis van de hogervermelde elementen van mening dat er in casu bezwaarlijk gesproken kan worden van een intentie om een duurzame levensgemeenschap te stichten, dan wel van het afsluiten van een huwelijk met het oog op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel in hoofde van de vrouw.

De erkenning van dit huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Het huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgisch rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 25/04/2007, van kracht geworden op 1 juni 2008; Het visum gezinshereniging wordt geweigerd.”

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst ambtshalve op artikel 39/56, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) dat stipuleert dat slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr.St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (*RvS* 4 augustus 2005, nr. 148.037).

Verweerder merkt ter terechtzitting op dat de bestreden beslissing enkel gericht is tegen verzoekster, zodat verzoeker of de eerste verzoekende partij *in casu* niet aantoonde welk persoonlijk belang hij heeft bij de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing.

De exceptie van onontvankelijkheid in de mate het beroep werd ingesteld door eerste verzoekende partij wordt aangenomen.

2.2. Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid van het verzoekschrift op. Hij wijst erop dat het verzoekschrift geen middelen bevat en in rechte onvoldoende behoorlijk onderbouwd werd om als ontvankelijk te kunnen worden beschouwd. Verweerder licht dit verder als volgt toe:

“Verzoekster beperkt zich tot het leveren van feitelijke kritiek op de thans bestreden beslissing, maar duidt geen enkele wetsbepaling, noch rechtsbeginsel aan dat door de thans bestreden beslissing zou geschonden zijn. Zij brengt een overzicht van gegevens en feiten, die volgens haar relevant zijn om de oprechtheid van haar huwelijk aan te tonen. Echter haar verzoekschrift werd in rechte totaal niet onderbouwd.

Het verzoekschrift bevat derhalve geen voldoende duidelijke en precieze omschrijving van de geschonden geachte rechtsregel(s) het geen nochtans vereist is opdat er sprake zou kunnen zijn van een middel als bedoel in artikel. 39/78 io. 39/69, §1, 4° van de wet dd. 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”. Verweerder wijst op rechtspraak van zowel de Raad van State als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zijn standpunt kracht bij te zetten.

2.3. Verzoekster geeft ter terechtzetting aan dat zij wel degelijk haar verzoekschrift in rechte onderbouwde nu zij verwees naar de grondwet, het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel.

2.4. Luidens artikel 39/69, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “uiteenzetting van feiten en middelen” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden

rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590, RvS, 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS, 1 oktober 2006, nr. 135.618).

De Raad stelt vast dat hoewel het verzoekschrift hoofdzakelijk een feitelijke uiteenzetting betreft aangaande verzoeksters huwelijk, verzoekster meent dat de motieven in de bestreden beslissing een schending uitmaken van het non-discriminatiebeginsel voorzien in de Grondwet. Gezien het verzoekschrift zowel een voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel als de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden bevat, wordt de exceptie van onontvankelijkheid verworpen.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van het *“non-discriminatiebeginsel zoals in de grondwet”*. Zij licht haar middel als volgt toe:

“Dat verzoekende partijen beroep aantekenen tegen deze beslissing om de redenen hierna vermeld :

- 1. Verzoekende partijen zijn op 3 augustus 2011 gehuwd te Thailand, District Bang Rak, Provincie Bangkok.*
- 2. Eerst verzoeker was voordien gehuwd met een andere Thaise dame met wie hij in België 7 jaar na hun huwelijk heeft samengewoond. Deze dame was al voor de echtscheiding terug vertrokken naar Thailand. Eerste verzoeker is bij vonnis d.d. 26 januari 2011 verleend door de 3e kamer in de Rechtbank van eerste aanleg te Mechelen onder A.R. nr. 11/31/B bij onderlinge toestemming uit de echt gescheiden. Dat eerste verzoeker met zijn voorgaande Thaise echtgenote dus wel degelijk een duurzame levensgemeenschap had opgebouwd zodat er aan de intenties van eerste verzoeker niet ernstig kan worden getwijfeld.*
- 3. In de bestreden beslissing wordt als argument aangehaald dat er 20 jaar leeftijdsverschil is tussen verzoekende partijen. De voorgaande echtgenote van eerste verzoeker was ook 8 jaar jonger dan eerste verzoeker. Voor huwelijken in België vormt het leeftijdsverschil nooit een probleem noch is dit enige indicatie van schijnhuwelijk. Als beide partijen meerderjarig zijn, is er voor een huwelijk geen probleem. Indien verzoekende partijen omwille van de leeftijd van tweede verzoekster anders zouden behandeld worden, kan dit enkel worden aanzien als een schending van het non-discriminatiebeginsel voorzien in de Grondwet*
- 4. De twee voorgaande huwelijken van eerste verzoeker kunnen geen beletsel vormen, tenzij zou kunnen worden aangetoond dat dit schijnhuwelijken betroffen wat duidelijk niet het geval is. Eerste verzoeker heeft gedurende 4 jaar samengewoond met zijn eerste echtgenote en gedurende 7 jaar met zijn tweede echtgenote. Een derde huwelijk is in de huidige maatschappelijke context geen uitzondering, integendeel er zijn veel Belgen die drie of meer keer gehuwd zijn. Als dit voor andere Belgen worden getolereerd, kan er ten aanzien van verzoekende partijen hiervoor geen uitzondering worden gemaakt daar dit kan dit enkel worden aanzien als een schending van het non-discriminatiebeginsel voorzien in de Grondwet.*
- 5. Tijdens zijn voorgaande huwelijk stond eerste verzoeker garant voor drie andere Thaise dames. Dit wordt niet ontkend maar deze drie dames zijn ook allen terug naar Thailand gereisd alvorens hun visum verstreken was. Het betrof dames die goed bevriend waren met eerste verzoeker en met de vrienden van eerste verzoeker. Eén van deze dames woonde al verschillende jaren in Thailand samen met een vriend van eerste verzoeker alwaar zij thans zij gehuwd en nog steeds samenwonen. Eerste verzoeker heeft deze vrienden enkel geholpen zodat zij hun familie in België konden bezoeken, hetgeen niet meer dan normaal was. Dat dit alles echter niets te maken heeft met het huidige huwelijk van verzoeker en dit ook niet bewezen is.*
- 6. Op de huwelijksregistratie staat vooreerst vermeld dat de man gescheiden is. Er staat op de huwelijks registratie dat verzoekende partijen gedurende 2 jaar hebben samengewoond. Verzoekende partijen hebben dit echter niet verklaard, zij hebben enkel verklaard elkaar al twee jaar te kennen. Dat mogelijks de taal en de vertalingen een rol hebben gespeeld bij de totstandkoming van dit misverstand.*
- 7. Verzoekende partijen hebben elkaar leren kennen tijdens een vakantie in 2009 van eerste verzoekende partij in Thailand. Zij ontmoette elkaar in een eethuis waar tweede verzoekster werkte. Daar de beide ouders van eerste verzoeker reeds overleden waren, zag eerste verzoeker er het nut niet van in om hun namen aan tweede verzoekster te leren en nog minder waar deze ooit gewoond hadden voorafgaand aan hun overlijden. De roepnamen van de broers van eerste verzoeker zijn F. (...) (J. (...))*

en J.(...) (W. (...)). In het Thais spreken velen Frans ten onrechte uit als Frank. Daar eerste verzoeker door zijn twee broers nog nooit thuis bezocht werd, leek het hem ook niet nodig deze namen herhaaldelijk aan zijn nieuwe echtgenote ter kennis te brengen. De verklaring zoals opgenomen in der Beslissing spreekt van 4 broers, terwijl nadien slechts 2 namen worden opgesomd. Er is duidelijk een materiële vergissing in de tekst van de verklaring. Tweede verzoekster verklaarde geen inkomsten te hebben in België. Indien zij naar België verhuist kan zij haar werk in Thailand uiteraard niet behouden.

8. Eerste verzoeker heeft reeds een jaar voor het huwelijk een verlovingsring gekocht voor zijn aanstaande bruid.

9. Het huwelijksfeest, ook de ceremonie, vond plaats in het huis van de ouders van tweede verzoekster op 14 juli 2011. Daarna werd het huwelijk verder geregeld in Bangkok, met getuigen die ter plaatse voorhanden waren.

10. Doordat eerste verzoeker langer dan voorzien diende te wachten op de echtscheiding bij onderlinge toestemming, was de vakantie van eerste verzoeker sneller op dan voorzien en kon het huwelijk niet meer geregeld worden. Daarom hebben verzoekende partijen aan een gespecialiseerd bureau gevraagd om hun hierbij bij te staan.

11. De dienst vreemdelingenzaken gaat zonder enig verder onderzoek en na één verhoor van tweede verzoekster, blijkbaar over tot de gevolgtrekking dat er geen intentie is om een duurzame levensgemeenschap te stichten.

Nochtans spreken de indicaties dit duidelijk tegen, immers :

- Partijen zijn gehuwd;
- Mevrouw heeft al twee keer geprobeerd om een visum te bekomen en wil dus wel degelijk samenwonen met haar echtgenoot;
- Eerste verzoeker heeft met zijn vorige echtgenote 7 jaar samengewoond, waarna deze terug naar Thailand is gegaan."

3.2. De Raad dient vooreerst te wijzen op de bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad is een administratief rechtscollege dat is opgericht met toepassing van artikel 146 van de Grondwet. Hij dient de aandacht te vestigen op het feit dat artikel 144 van de Grondwet bepaalt dat geschillen over burgerlijke rechten bij uitsluiting behoren tot de bevoegdheid van de hoven en rechtbanken en dat artikel 145 van de Grondwet voorziet dat ook geschillen over politieke rechten tot de bevoegdheid behoren van de hoven en rechtbanken, behoudens echter de bij de wet gestelde uitzonderingen. De aard van het recht waarop het geschil betrekking heeft, is dus van belang om een onderscheid te maken tussen enerzijds de exclusieve bevoegdheid van de hoven en rechtbanken inzake betwistingen omtrent burgerlijke rechten en anderzijds hun principiële bevoegdheid wat geschillen betreft inzake politieke rechten waarvan het de wetgever is toegelaten af te wijken (M. LEROY, Contentieux administratif, Brussel, Bruylant, 2008, 86).

De wetgever heeft gebruik gemaakt van de hem door artikel 145 van de Grondwet geboden mogelijkheid om de beslechting van geschillen betreffende de toepassing van de wetten inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen aan de Raad toe te wijzen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer, 2005-2006, nr. 51K2479/001, 91). Artikel 39/1, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dan ook het volgende: "De Raad is een administratief rechtscollege en is als enige bevoegd om kennis te nemen van de beroepen die worden ingesteld tegen individuele beslissingen genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen." Artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet preciseert bovendien dat de Raad, indien hij optreedt als annulatierechter, uitspraak doet over beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Uit deze bepalingen vloeit voort dat de bevoegdheid van de Raad, als annulatierechter, beperkt is tot het nagaan of bij het nemen van een beslissing in het raam van de voormelde wetten geen regel van het objectief recht *sensu lato* werd miskend. Het komt de Raad bijgevolg geenszins toe een standpunt in te nemen inzake de opportuniteit van een bestuursbeslissing. Indien er effectief sprake is van een schending van een norm van het objectief recht, dan kan de bestreden rechtshandeling worden vernietigd en dient de administratieve overheid rekening te houden met de door de Raad vastgestelde inbreuk bij het nemen van een nieuwe beslissing.

Uit het voorgaande volgt dat de Raad in principe rechtsmacht heeft om binnen de hiervoor gestelde grenzen de wettigheid van de bestreden beslissing te beoordelen.

Het voorgaande houdt evenwel niet in dat de Raad, in het raam van het onderzoek inzake zijn rechtsmacht, gebonden is door het voorwerp van het beroep zoals omschreven in het verzoekschrift (*petitum*). Het feit dat verzoeker voorhoudt de vernietiging te vorderen van een in het raam van de Vreemdelingenwet genomen beslissing, laat op zich niet toe zonder meer te besluiten dat de Raad over de vereiste rechtsmacht zou beschikken (cf. J. VELU, conclusie onder Cass. 10 april 1987, Arr. Cass. 1986-87, 1046). De Raad dient tevens het middel dat als grondslag wordt aangevoerd van de vordering te onderzoeken (*causa petendi*) en dit om te verifiëren of het werkelijk en rechtstreeks voorwerp van het beroep niet buiten zijn rechtsmacht valt (Cass. 27 november 1952, Arr. Verbr. 1953, 164; CH. HUBERLANT, “*Le Conseil d’Etat et la compétence générale du pouvoir judiciaire établie par les articles 92 et 93 de la Constitution*”, J.T. 1960, 79; J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249; C. BERX, *Rechtsbescherming van de burger tegen de overheid*, Antwerpen, Intersentia, 2000, 140-141). Is dit het geval dan dient de Raad zich zonder rechtsmacht te verklaren.

De Raad heeft aldus geen rechtsmacht om kennis te nemen van betwistingen die betrekking hebben op burgerlijke rechten of van geschillen met betrekking tot politieke rechten die de wetgever niet uitdrukkelijk aan de Raad heeft toevertrouwd. Tevens kan de Raad geen kennis nemen van een beroep of van middelen waarvan het werkelijk en rechtstreeks voorwerp ertoe leidt dat hij zich dient uit te spreken over dergelijke betwistingen.

De bevoegdheidsverdeling tussen de hoven en rechtbanken en de Raad kan tot gevolg hebben dat verschillende rechtsvragen met betrekking tot eenzelfde rechtshandeling moeten worden onderworpen aan de beoordeling van verschillende rechters. Aangezien de Raad slechts beschikt over een toegewezen bevoegdheid dient deze restrictief geïnterpreteerd te worden en laat het eventuele ongemak dat de rechtzoekende zou kunnen ondervinden door zich tot meer dan één rechtscollege te moeten wenden niet toe de rechtsmacht van de Raad uit te breiden.

De voorgaande bevoegdheidsverdeling kan ook inhouden dat wanneer in eenzelfde *instrumentum* twee beslissingen zijn opgenomen – zoals *in casu* enerzijds een beslissing tot weigering van visum en anderzijds de niet-erkenning van een huwelijksakte – een strikte scheiding moet gemaakt worden tussen beide beslissingen. (RvV 2 maart 2010, nr. 39 684; RvV 2 maart 2010, nr. 39 685).

Verzoeksters argumentatie bestaat er uitsluitend in dat zij meent dat haar huwelijk wel degelijk rechtsgeldig werd afgesloten en zij met haar echtgenoot wel degelijk de oprechte intentie heeft om een huwelijksleven te leiden. Het volledige betoog van verzoekster is erop gericht om aan te tonen dat de motivering van de bestreden beslissing op onvolledige en onjuiste feiten is gebaseerd. Verzoekster poogt hierbij de verschillende motieven, met name dat de echtgenoot al tweemaal eerder gehuwd was, de korte kennismakingsperiode, het grote leeftijdsverschil, de beperkte kennis van elkaar en elkaars achtergrond en de garantstelling van verzoeksters echtgenoot voor drie andere dames, te weerleggen. Zij meent dat de motieven een schending inhouden van het non-discriminatiebeginsel, nu zij anders lijkt te worden behandeld omwille van de leeftijd en omwille van het feit dat het derde huwelijk is voor haar echtgenoot betwist verzoekster aldus de motieven die de niet-erkenning van haar huwelijksakte betreffen. Tevens legt zij ter terechtzitting een attest van zwangerschap voor. Verzoekster wenst aan te tonen dat de intentie in de zin van artikel 146 van het Burgerlijk Wetboek wel degelijk aanwezig is zodat de huwelijksakte diende te worden erkend en het onredelijk is het visum te weigeren.

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel inhoudt dat de Raad gevraagd wordt na te gaan of de gemachtigde van de staatssecretaris onterecht verzoeksters huwelijk als in strijd met artikel 146 van het Burgerlijk Wetboek heeft beschouwd, daar in hoofdte van verzoekster het doel, het verwerven van een verblijfsrecht in België betreft, moet worden opgemerkt dat de Raad, zoals hoger werd toegelicht, geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, *Le Conseil d’Etat*, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris beslist om met toepassing van de bepalingen van het WIPR en het BW de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze

beslissing betwist wordt door een van de echtelieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknot wordt, dan ontstaat evenwel een geschil over een burgerlijk recht (*cf.* Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N). Het onderdeel van het middel van verzoekster dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad noopt om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve geenszins toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris dat het huwelijk van verzoekster in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Gelezen in deze zin is het middel niet ontvankelijk.

In de mate dat het werkelijk en rechtstreekse voorwerp van het middel ook betrekking zou hebben op de onrechtmatige weigering van de visumaanvraag en op de schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing concludeert dat :

“De erkenning van dit huwelijk door de Dienst Vreemdelingenzaken zou bijgevolg leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Et huwelijksinstituut maakt immers een wezenlijk bestanddeel uit van het Belgische rechtsbestel en een miskennis van dat instituut kan een schending uitmaken van de Belgische internationale openbare orde (artikel. 21 Wetboek internationaal privaatrecht.)

Betrokkene kan zich bijgevolg niet beroepen op de richtlijnen van art. 40ter van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 25/04/2007, van kracht geworden op 1 juni 2008;”

Uit artikel 40ter *iuncto* 40bis, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet vloeit voort dat een vreemdeling die om de afgifte van een visum ‘gezinshereniging’ verzoekt, teneinde haar echtgenoot in België te kunnen vervoegen, het bewijs dient te leveren dat zij rechtsgeldig gehuwd is. Het eerste onderdeel van de bestreden beslissing bestaat erin de geldigheid van het huwelijk en de erkenning van de huwelijksakte na te gaan. Verweerder komt aldus tot de conclusie dat -gelet op de elementen uit het administratief dossier en gelet op de elementen die aan het licht kwamen tijdens het interview van verzoekster op de ambassade- de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde, zodat de huwelijksakte gelet op artikel 146 van het BW *iuncto* de artikelen 27 en 46 van het WIPR niet kan worden erkend en bijgevolg geen rechtsgevolgen kan hebben in België.

Indien verzoekster het niet eens is met deze conclusie dient zij zoals uitvoerig werd uiteengezet deze aan te vechten bij de rechtbank van eerste aanleg. Gezien de voorwaarde van artikel 40ter *iuncto* 40bis § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, met name het kunnen voorleggen van een geldige huwelijksakte en de niet erkenning van de neergelegde huwelijksakte is het niet kennelijk onredelijk dat verweerder vervolgens tot de conclusie komt dat de visumaanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dient te worden geweigerd. Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Verzoekster vraagt ten slotte de Raad om *“opnieuw oordelende te zeggen dat aan tweede verzoekster een visum op basis van gezinshereniging dient te worden toegekend”*,

Artikel 39/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), omschrijft de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Overeenkomstig artikel 39, § 2 van de Vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen (beroepen die niet zijn ingesteld tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen) wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van

nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. De Raad is dus niet bevoegd om een visum toe te kennen of verweerder op te leggen aan verzoekster een visum toe te kennen. In zoverre is het middel van verzoekster onontvankelijk.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN